

LÆSEVÆRKSTEDET

GULDKÆDEN

Kirsten Ahlburg

Special-pædagogisk forlag

Det er aften.

Klokken er 22, og Anne vil i seng.

Men så ringer det på døren.

Udenfor står tre unge mænd.

Hvad vil de?

Guldkæden

**Kirsten Ahlburg
Guldkæden**

© Special-pædagogisk forlag, 2000

3. oplag 2010

ISBN: 978-87-7399-689-8

Omslag: Torben Madsen

Tryk: Tarm Bogtryk A/S

Personer:

Anne:	<i>Ældre kvinde, enke</i>
Hans:	<i>Annes mand, døde for 5 år siden</i>
Bella:	<i>Annes hund</i>
Bodil:	<i>Annes datter</i>
Nina og Line:	<i>Bodils børn, Annes børnebørn</i>
Poul:	<i>Annes søn</i>

Kirsten Ahlburg

Guldkæden

Læseværkstedet
Special-pædagogisk forlag

Skal hun ringe?

Anne sidder i sin stue. Hun ser på telefonen. Hvorfor ringer den ikke? Det er en uge siden, Bodil ringede. Og Poul har ikke ringet længe. Hun går hen til telefonen. Skal hun ringe? Men nej, hun vil ikke ringe. De har så travlt.

Anne ser på klokken. Den er halv tre. Nu er det tid til en kop kaffe. Hun går ud i køkkenet og henter en kop og en tallerken. Så finder hun kager og kaffekande og går ind i stuen igen. Bella ligger på sofaen. Den åbner ^{Augen} øjnene og ser på Anne. Så går den hen til hende.

“Skal du have sukker?” siger Anne.
“Værsgo.”

Bella får to stykker sukker, og Anne spiser sin kage.

Billigt kød

“Skal vi se, om avisen er kommet?” spørger Anne og rejser sig.

Anne går ud i entreen, og Bella løber med. Avisen ligger på gulvet. Bella løber hen til avisen.

“Dygtig hund,” siger Anne og klapper Bella. “Du kan finde avisen”.

Anne sætter sig i lænestolen og læser avisen. Der er tilbud på oksekød i Brugsen. Måske skal hun gå en tur hen og kigge. Hun finder Bellas halsbånd og går ud i entreen. Bella løber glad efter.

Anne går hen til Brugsen. Hun sætter Bella udenfor. Så går hun ind og ser på det billige oksekød. Anne har ikke så mange penge. Hun er glad, når der er tilbud på kød. Hun køber en pakke oksekød og nogle

kartofler. Så har hun aftensmad til to dage.

Udenfor står Bella og venter. Den hopper op ad Anne. Den kan lugte, at hun har kød i tasken.

“Ned, Bella. Ned,” siger Anne. “Du skal nok få.”

Under den hvide bro

Anne går hjem og sætter sig i stuen. Så tænder hun for radioen. Hun hører det samme program hver dag. Det er et program med musik fra Annes ungdom. Gamle sange og melodier som Anne husker. Hun sætter sig i sin lænestol og lytter.

Når hun hører musikken, tænker hun på Hans. Det var hendes mand. De var gift i

49 år. To måneder før deres guldbryllup døde han. De havde et godt liv sammen, og hun savner ham. Det gør ondt, når hun hører de gamle sange. Men det gør også godt. For så er hun lidt sammen med Hans i tankerne.

Nu spiller de en sang, som Hans sang så tit: "Under den hvide bro...". Anne lukker øjnene og husker. Hun mærker hans arme, som inviterer til en dans. Sammen danser de rundt i stuen. Anne smiler, og Hans giver hende et kys.

*"Under den hvide bro
standser en båd med to..."*

En tåre løber ned ad Annes kind. Hun elsker den sang. Den er så smuk, og Hans gjorde den smukkere. Han sang og dansede med hende og sluttede med at synge: "Anne, jeg elsker dig."

Sangen er færdig, og Anne åbner øjnene og tørrer en tåre væk. Hun ser på billedet af Hans, som står på fjernsynet. Det er snart fem år siden, han døde. Men når hun hører sangene og ser på billedet, er han ikke død. Så er han stadig i hendes hjerte. Hun rejser sig og tager billedet op, så snakker hun lidt med ham og sætter billedet igen. Hun slukker for radioen og går ud i køkkenet. Nu vil hun lave aftensmad.

Bøf med kartofler

Anne går ud i køkkenet. Hun skræller kartofler. Så finder hun oksekødet. Hun laver 5 små bøffer. Så kan hun få to i aften og to i morgen. Og så kan Bella få én. Bella kommer ud i køkkenet. Den ser op på Anne.

“Ja, ja. Du skal nok få,” siger Anne. “Men

du må vente lidt.”

Bella går frem og tilbage på køkkengulvet. Den kan lugte de dejlige bøffer. Til sidst er kartofler og bøf færdige. Anne tager en bøf og skærer den i små stykker. Så tager hun Bellas madskål og hælder bøf og kartofler i den. Bella løber hurtigt hen til madskålen og spiser. Anne sætter sig ved spisebordet i stuen og tænder for tv-avisen. Hun ser altid tv-avis, mens hun spiser. Så er hun ikke helt alene.

I tv-avisen fortæller de om en togulykke, om krige og om problemer i Israel og Libanon. De fortæller om nye benzinpriser og om et plejehjem med problemer. Når Anne hører om alle problemerne i verden, synes hun, at hun har det godt. Hun har sin lejlighed og sin hund. Hendes børn har et godt job, og hendes børnebørn er sunde og raske. Hun får mad hver dag og har både radio og fjernsyn. Hun vil ikke forlange mere.

“Vi lever i et godt land, lille Bella,” siger hun og klapper hunden.

En god film

Anne finder avisen og læser tv-programmerne. Der kommer en Morten Korch film i aften klokken 20. Den vil hun gerne se. Anne elsker at se Morten Korch film. De handler om livet på landet. Om mennesker, kærlighed og penge. Gode og onde mennesker. Og det er altid de gode, der vinder til sidst. Anne går ud i køkkenet og vasker op. Så laver hun noget frisk kaffe og sætter sig foran fjernsynet.

Filmen hedder “Det store løb”. Den handler om en hest, som skal vinde et løb. Hvis den vinder, kan de gode mennesker beholde gården. Anne har set filmen to gange før. Men hun vil gerne se den igen.

Hun synes, at den er god, og hun bliver glad, hver gang hesten vinder løbet.

Anne ser filmen. Hun glemmer, at hun er alene. Hun er sammen med personerne i filmen. Hun bliver både glad og vred. Ked af det og sur, når hun ser filmen. Til sidst vinder hesten løbet. De gode mennesker kan beholde gården, og alle er glade. Også Anne. Anne rejser sig og slukker for fjernsynet. Nu vil hun i seng.

Tre unge mænd

Men hvad er det? Det ringer på døren. Anne ser på sit ur. Klokken er snart 22. Det ringer aldrig på døren så sent. Måske er det naboen, eller Bodil....eller Poul. Anne går ud til døren og lukker op. Udenfor står tre unge mænd. Anne kender dem ikke, og Anne vil lukke døren igen. Men den ene

mand har sat foden i døren.

“Hvad vil I?” spørger Anne nervøst.

“Vi vil bare have et glas vand,” siger den unge mand, som har foden i døren. Han skubber døren op, og Anne falder.

De tre unge mænd går ind i Annes lejlighed. Anne rejser sig og går efter de unge mænd. Det gør ondt i benet og armen. Bella løber efter dem. Den begynder at gø. En af de unge mænd tager Bella og lukker hende ind på badeværelset. Han går ud i køkkenet og tager et glas vand. Anne ser på ham. Han står i køkkendøren, så hun ikke kan komme væk. Hun kan høre, at de andre to er i stuen og soveværelset. Bare de ikke finder hendes penge. Hun har skjult 5000 kr i en taske i et skab. Hendes pung ligger i køkkenet. Der er cirka 300 kr i pungen.

Nu kan Anne høre, at de åbner skabet i soveværelset. Anne vil løbe ind og stoppe dem, men den unge mand i køkkenet holder hende fast.

“Hvor skal du hen?” råber han og peger på hende med hånden i lommen.

Anne er bange. Måske har han en pistol. Hun svarer ikke. Den unge mand skubber til hende. Hovedet rammer skabet, og Anne falder. Så bliver alt sort.

Hjælp

Lidt efter vågner Anne. Der er helt stille i lejligheden. De tre unge mænd er gået. Anne vil rejse sig, men hun kan ikke. Hun har meget ondt i benet og i hovedet. Anne kan høre Bella. Hun står og piber på badeværelset. Med armene trækker Anne sig

hen ad gulvet. Hun kan se, at døren i entreen står åben. Måske kan naboen høre hende.

“Hjælp, hjælp,” råber Anne.

Det gør ondt i hovedet, når hun råber. Hun råber et par gange mere. Men ingen hører hende. Hun må ind til telefonen i stuen. Så trækker hun sig igen hen over gulvet. Nu er hun kun to meter fra telefonen. Anne ser sig omkring. Alle skuffer og skabe er åbne. En vase er væltet, og der ligger kopper og glas på gulvet. Måske har de taget hendes sølvskeer.

Anne ligger lidt på gulvet. Så trækker hun sig hen til telefonen. Hun trykker 112.

“Hjælp,” hvisker Anne. “Jeg er blevet overfaldet i min lejlighed. Jeg tror, jeg har brækket benet. Jeg skal have hjælp nu.”

“Vi sender politi og en ambulance,” siger damen i telefonen. Hun får adresse og telefonnummer og lover, at de kommer straks.

Anne lægger sig på gulvet og venter. Hun vil gerne hjælpe Bella ud fra badeværelset. Men hun kan ikke. Hun har ikke flere kræfter.

“Vi lever i et godt land,” hvisker Anne. “Eller gør vi?”

Så bliver alt igen sort.

Er du vågen?

Anne ved ikke, hvor længe hun har ligget på gulvet. Men hun vågner ved, at to mænd står og klapper hende på kinden.

“Hallo, fru Mortensen. Er du vågen?”
siger den ene.

Anne åbner øjnene og ser på ham. Han har orange tøj på. Det er en falckmand.

“Du får lige lidt ilt,” siger han og sætter en maske med frisk luft for Annes næse. “Kan du fortælle os, hvad der er sket?”

Anne fortæller, så godt hun kan. Så husker hun, at Bella er på badeværelset.

“Vil I godt hente min hund. Den er lukket inde,” siger Anne.

En falckmand åbner døren, og Bella løber ind til Anne. Den slikker hende i ansigtet.

“Bor du alene, fru Mortensen?” spørger falckmanden.

“Ja, min mand døde for fem år siden,” siger

Anne.

“Har du noget familie, vi kan ringe til?” spørger han.

Anne giver ham Bodils og Pouls telefonnummer. Den ene falckmand ringer til dem.

“De kommer ud på hospitalet,” siger falckmanden til Anne. “Vi kører dig derud nu.”

Politiet kommer

Det ringer på døren, og to politibetjente kommer ind. De går rundt i lejligheden og ser, hvad der er sket.

“Vil I godt se, om min taske i soveværelseskabet står der?” spørger Anne.

En af politibetjentene finder Annes gamle

taske og åbner den. Han viser den til Anne. "Åh, det var godt, de ikke fandt den," siger Anne.

"Men det er nu ikke klogt at have så mange penge i et skab," siger betjenten. "Ved du, hvad de har taget?"

"Nej, den ene holdt mig tilbage i køkkenet, mens de andre to gik rundt i stuen og soveværelset," siger Anne. "Jeg hørte, at de åbnede skabet i soveværelset, men da jeg ville løbe derind, skubbede han til mig, så jeg slog hovedet..... Da jeg vågnede, var de væk," siger Anne.

"Kan du huske, hvordan de så ud?" spørger betjenten.

"Ja, de var ikke særlig gamle. Måske 16 - 17 år. Den ene var høj og kortklippet," siger Anne.

“Hvad farve var hans hår?” spørger betjenten.

“Han var lyshåret, og han havde en ring i øret. Han havde en sort jakke og cowboybukser på,” siger Anne og holder en pause. Det gør ondt i hovedet, når hun snakker.

“Kan du huske mere?” spørger betjenten.

Anne tænker sig om. Hun husker hans onde øjne og hans hånd i lommen. Pludselig husker hun også, at han havde to ringe på højre hånd.

“Han havde to ringe på højre hånd. Jeg tror, det var sølvringe,” siger Anne og tager sig til hovedet.

“Kan du huske de to andre?” spørger betjenten.

“Nej, jeg så dem kun lidt. Men de var mørkhårede.....,” siger Anne og holder en pause. Hun bliver dårlig og skal kaste op

“Jeg tror, at vi skal køre hende til hospitalet nu,” siger den ene falckmand.

Den anden falckmand går ud og henter en bære. Så løfter de Anne op på baren.

“Hvad med Bella? Og lejligheden? Og nøglen?” spørger Anne.

“Har du en ekstra nøgle?” spørger politiet.

“Ja, i køkkenskuffen ved vasken,” siger Anne.

Politiet går ud i køkkenet og finder nøglen. Han giver ekstranøglen til Anne.

“Vi låser, når vi går. Hunden kan blive her. Så håber vi, at dine børn kan passe

hunden og rydde op i lejligheden,” siger han.

Anne tager nøglen. Så bærer falckmændene hende ud til ambulancen. Bella løber efter, men den ene betjent holder den tilbage og lukker døren.

På hospitalet

Ambulancen kører ud til hospitalet. Så kommer en læge og undersøger Anne. De tager nogle røntgenbilleder af Annes ben, arme og hoved.

“Du har brækket benet og slået hovedet,” siger lægen. “Vi opererer dig i morgen tidlig.”

“Hvor længe skal jeg blive her?” spørger Anne. “Jeg har en hund, som er alene

hjemme.”

“Det ved jeg ikke,” siger lægen. “Måske en uge eller to.”

Anne snakker lidt med lægen. Så kommer Bodil ind ad døren.

“Hej, mor. Hvad er der sket?” spørger Bodil.

“Jeg har brækket benet og slået hovedet,” siger Anne. “Jeg skal opereres i morgen.”

“Men hvordan skete det?” spørger Bodil.

“Det var tre unge mænd. De gik ind i lejligheden. Den ene skubbede til mig, så jeg faldt,” siger Anne.

“Stakkels mor. Var du ikke bange?” spørger Bodil og tager Annes hånd.

“Jo, meget,” siger Anne.

Bodil og Anne snakker om, hvad der er sket. Så kommer Poul ind ad døren. Han går hen til Annes seng. Han sætter sig og snakker med hende.

Anne er glad for at se sine to børn. De er voksne, og de har travlt med arbejde og familien derhjemme. Men nu har de tid. Nu sidder de hos Anne og snakker. Det er dejligt.

“Hvem kan passe Bella, mens jeg ligger her?” spørger Anne.

Bodil og Poul ser på hinanden. De har ikke lyst til at passe Bella. Så skal de gå tur med hende hver dag og give hende mad. Men de skal hjælpe deres mor. De ved godt, at de skal.

“Jeg passer Bella,” siger Bodil og ser på

Poul. "Så kan du ordne lejligheden og tale med politiet og forsikringen."

Poul nikker. Han er træt og har travlt på jobbet. Han har ikke tid. Han skal til et møde i København i morgen tidlig og til Tyskland på fredag. Hvordan skal han nå det?

"Her er en ekstranøgle," siger Anne og giver den til Bodil. "Så kan du hente Bella i aften."

Bodil ser på sit ur.

"Klokken er snart 1, mor. Jeg venter til i morgen tidlig," siger Bodil.

Anne ser på sit ur. Hun kan ikke forstå, at klokken er så mange.

"Og I skal på arbejde i morgen," siger Anne og ser på sine børn. "Så tag hjem nu og

hent Bella i morgen. Hun skal også have sin hundekurv og sin madskål med. Og så står der nogle bøf i køleskabet. Dem kan du give hende til aftensmad.”

Bodil nikker. Hun lover at passe godt på Bella.

“Så bliver børnene glade,” siger Bodil. “De elsker at lege med Bella.”

Anne ser på Poul.

“Mine forsikringspapirer ligger i en mappe i fars gamle skrivebordsskuffe,” siger Anne. “Du må ringe til dem i morgen tidlig.”

“Det kan jeg ikke. Jeg skal til København i morgen klokken 7,” siger Poul. “Men jeg er hjemme igen i morgen eftermiddag. Så kører jeg hen til din lejlighed og ser på det hele. Jeg har en ekstranøgle til din lejlighed i bilen.”

“Tak skal I have børn,” siger Anne og slapper af. “Så kan jeg ligge her på hospitalet og blive rask.”

“Jeg ringer i morgen og hører, hvordan det går,” siger Poul.

“Og jeg kommer i morgen efter arbejde,” siger Bodil.

Bodil og Poul giver deres mor et knus. Så går de. De skal hjem og sove. Klokken er halv to. Anne lukker øjnene. Hun er meget træt. Men hun har ondt i benet og hovedet og kan ikke sove. Hun ringer efter en sygeplejerske. Så får hun lidt medicin, og snart sover hun.

Roser

Næste morgen må Anne ikke få morgenmad. Hun skal faste, fordi hun skal opereres. Klokken 9 kører de hende ind på operationsstuen.

Her opererer de Annes ben.

Da Anne vågner, kommer en sygeplejerske hen og ser til hende.

“Operationen gik godt. Vi kører dig ind på din stue om lidt,” siger sygeplejersken.

En time senere ligger Anne på sin stue. Der ligger fem andre kvinder på stuen. Anne hilser på dem. Så sover hun lidt. Da hun vågner, står der en stor buket roser på hendes bord. Der ligger et kort ved roserne. Anne tager kortet og læser.

"Kære mor

Jeg håber, at du snart bliver rask.

Poul"

Anne bliver glad. Poul har tænkt på hende. Hun ser på de smukke roser. Det er ikke så tit, hun får roser mere. Da Hans levede, fik hun tit roser. Han var sød til at give hende blomster, og det var næsten altid roser.

En sygeplejerske kommer ind og ser til Anne.

"Hvordan går det?" spørger sygeplejersken.

"Jeg er lidt træt og tørstig," siger Anne.

"Du må gerne drikke lidt nu," siger sygeplejersken.

Hun giver Anne et glas vand. Anne drikker lidt. Så ser hun på sygeplejersken.

“Har min søn været her?” spørger Anne.
“Roserne er fra ham.”

“Nej, de kom med et bud,” siger sygeplejersken.

Anne smiler. Nu husker hun, at Poul skulle til København i dag. Han havde travlt, men han havde tid til at sende hende blomster.

“Hvordan går det med hovedet?” spørger sygeplejersken.

“Bedre,” siger Anne.

“Det var godt. Tror du, at du kan tale med en betjent i eftermiddag?” spørger sygeplejersken. “Han har ringet og vil gerne tale med dig.”

“Ja, han kan godt komme,” siger Anne.

Betjenten

Klokken to kommer en betjent. Det er den samme, som kom i Annes hjem i går.

“Vi tror, at vi ved, hvem den ene af de unge mænd er,” siger betjenten og viser Anne en mappe med nogle fotos.

Betjenten peger på en ung mand. Han er ikke kortklippet. Men Anne kan kende ansigtet og ringen i øret.

“Ja, det er ham,” siger Anne.

“Han hedder Casper. Det er ikke første gang, vi har fat i ham,” siger betjenten.

Han snakker lidt mere med Anne. Så går han. Han lover at ringe til hospitalet, når de har fundet den unge mand.

Besøget

Klokken halv fem kommer Bodil på besøg. Hun har sine to piger Nina og Line med.

“Hej, mormor,” siger Nina og går hen til Anne. “Må jeg se dit ben?”

Nina løfter dynen og ser på mormors ben.

“Gør det ondt?” spørger Nina.

“Kun lidt,” siger Anne og smiler.
Line kravler op i sengen til Anne.

“Se, mormor. Vi har chokolade med til dig,” siger Line og giver sin mormor en gave.

Anne åbner gaven.

“Tak skal I have,” siger Anne.

“Må vi smage?” spørger Nina.

“Det er mormors gave,” siger Bodil.

“Ja, men de må gerne smage,” siger Anne.

Bodil åbner chokoladen og giver børnene et stykke. Så byder hun Anne et stykke.

“Nej, tak. Jeg kan ikke rigtig spise noget,” siger Anne. “Jeg har kun fået lidt vand i dag.”

Bodil sætter chokoladen på Annes bord. Så sætter hun sig og fortæller om Bella, som hun hentede i morges.

“Bella har det godt,” siger Bodil. “Børnene gik tur med hende efter skole.”

Anne smiler. Hun er glad for, at de vil passe Bella. Men hun savner sin hund. De har været sammen i over 12 år hver dag.

“Hvor længe skal Bella bo hos os?”
spørger Nina.

“Til jeg er rask igen,” siger Anne.

“Må vi så godt gå tur med hende hver dag?”
spørger Nina.

“Ja,” siger Bodil. “Og I må også give hende
mad.”

Poul ringer

En dame kommer ind på stuen med en
telefon.

“Der er telefon til Anne Mortensen,” siger
hun.

“Det er mig,” siger Anne.

Damen kører telefonen hen til Anne, og Bodil sætter stikket i. Anne tager røret.

“Det er Anne,” siger hun.

“Hej, mor. Det er Poul. Hvordan går det?”

“Operationen gik godt, og jeg har ikke ondt mere,” siger Anne. “Jeg er bare træt.”

“Har du fået blomsterne?” spørger Poul.

“Ja, tak for roserne. De er flotte,” siger Anne og ser på buketten. “Hvor ringer du fra?”

“Jeg ringer fra din lejlighed. Jeg har snakket med forsikringen. De siger, at det er bedst, at jeg ikke rydder op. De kommer om en halv time,” siger Poul.

“Det var godt,” siger Anne. “Kan du se, om de har taget mine sølvskeer?”

“Et øjeblik,” siger Poul og går hen til skuffen.

Lidt efter kommer Poul tilbage til telefonen.

“Det tror jeg, de har. Skuffen er tom,” siger Poul.

“Åh, det var en skam,” siger Anne. “Jeg var så glad for de skeer. Jeg fik dem efter min mor, da hun døde....Hvad med mine smykker, og min pung i køkkenet?”

“Det er kun dig, der kan se, hvad der mangler, mor,” siger Poul. “Du kan se det, når du kommer hjem.”

“Ja, men vil du ikke godt kigge i skuffen i sengebordet?” spørger Anne. “Der har jeg min guldkæde, som jeg fik af far. Har de taget den?”

“Et øjeblik,” siger Poul. Han lyder irriteret.

Lidt efter kommer Poul tilbage til telefonen.

“Jeg kan ikke finde den,” siger Poul.

“Så har de taget den,” siger Anne stille.
“Jeg var så glad for den.”

“Måske ligger den et andet sted,” siger Poul. “Men jeg har travlt. Forsikringsfolkene kommer om lidt. Jeg ringer i morgen.”

Anne lægger røret på, og Bodil tager telefonen og kører den ud på gangen. Hun sætter sig lidt hos sin mor og snakker. De to børnebørn får lidt mere chokolade. Så skal de hjem. Bodil skal lave aftensmad til sin familie.

Betjenten ringer

To dage senere ringer de fra politiet. En sygeplejerske kører telefonen ind til Anne.

“Vi har fundet den ene tyv. Han har tilstået,” siger betjenten.

“Har I også fundet mine ting?” spørger Anne.

“Nej, han siger, at han har solgt det hele,” siger betjenten. “Men nu må vi finde de to andre. Måske har de nogle af dine ting.”

“Ved I, hvem de er?” spørger Anne.

“Nej, Casper har ikke givet os navnene. Men nu snakker vi med ham. Så finder vi dem nok,” siger betjenten.

Anne er glad for, at de har fundet den unge mand. Men hun vil også gerne have, at de

finder de to andre. Hun er bange for, at de måske kommer igen.

Hjemme igen

Efter 10 dage på hospitalet skal Anne hjem. Hun får to krykker, som hun kan støtte sig til. En falckmand hjælper hende ind i lejligheden. Anne kan se, at Poul har sat nogle ekstra låse med kæde i hoveddøren. Så kan hun åbne døren, og se hvem det er, før hun åbner helt. Det er Anne glad for.

Anne sætter sig i lænestolen, og falckmanden går. Nu er hun alene. Hun vil gerne kigge i skabe og skuffer, så hun kan se, hvad tyvene har taget. Men hun er træt og må vente.

Lidt efter ringer det på døren, og Bodil går ind. Hun har Bella og børnene med. Bella

ser Anne og løber glad hen til hende. Den hopper op og gør.

“Hej, lille Bella,” siger Anne. “Så er mor hjemme igen.”

“Tror du, at du kan passe hende nu?” spørger Bodil.

“Ja, jeg vil gerne have Bella hos mig. Men jeg kan ikke gå tur med hende,” siger Anne og ser på Bodil.

Bodil er irriteret. Hun har ikke lyst til at passe Bella mere. Hun har travlt på jobbet og skal også passe børnene. Hun siger ikke noget. Så ser Anne på Nina og Line.

“Vil I komme og gå tur med Bella efter skole? Så kan I få lidt lommepenge for det,” siger Anne.

Det vil Nina og Line gerne. De lover at

komme hver dag, til Anne er rask. Anne rejser sig. Det gør ondt, når hun går, men hun vil gerne rundt i lejligheden og se, hvad tyvene har taget. Bodil tager et stykke papir og skriver alt det ned, som er væk.

En pung med 300 kr.

12 sølvskeer

en guldkæde, 4 guldøreringe, en sølvkæde
to flasker cognac

“Vi må skrive det til forsikringen,” siger Bodil og finder nogle papirer.

“Jeg er mest ked af, at de har taget sølvskeerne og guldkæden. Sølvskeerne var mors, og guldkæden fik jeg af Hans til vores sølvbryllup,” siger Anne.

“Men så får du penge fra forsikringen, og kan købe noget nyt,” siger Bodil.

“Det er ikke det samme,” siger Anne stille.

Bodil går ud i køkkenet og åbner køleskabet.

“Kom og se, mor,” råber Bodil.

Anne går langsomt efter sin datter.

“Jeg har købt lidt mad, så du kan klare dig nogle dage,” siger Bodil.

“Tak skal du have, Bodil. Det var pænt af dig,” siger Anne. “Men nu må jeg sætte mig. Det gør ondt i benet.”

Bodil hjælper sin mor hen i lænestolen. Så lægger hun dagens avis på bordet og sætter en kande kaffe og en kop til hende.

“Du kan sidde her og hygge dig lidt,” siger Bodil. “Jeg går nu. Så ringer jeg i aften og hører, hvordan det går.”

En ung mand

De næste dage er Anne alene. Hun er glad for, at være sammen med Bella igen. Og det er dejligt, at børnebørnene kommer og går tur med hunden. Så får de lidt penge og en sodavand, og så har hun nogle at snakke med.

Men dagene er svære. For Anne kan ikke komme ud. Hun kan ikke gå tur med Bella, købe ind eller gå til banko. Hun møder ikke andre mennesker og er ensom. Om natten kan hun ikke sove. Hun vågner mange gange og lytter. Hun er bange for, at der er nogen i lejligheden. Hun er bange for, at de to unge mænd kommer igen.

En dag sidder Anne i stuen og hører radio, som hun plejer. Så ringer det på døren. Anne ser på sit ur. Klokken er halv fem. Det kan ikke være Nina og Line. Og Bodil var på besøg i går. Måske er det Poul, som vil overraske hende.

Anne rejser sig langsomt og finder sine krykker. Så går hun ud til døren. Hun er glad for, at Poul har sat kæden på. Hun åbner forsigtigt døren. Udenfor står en ung mand. Anne har set ham før. Men hun kan ikke huske, hvem han er. Bag ham står en voksen mand. De ser på Anne og siger goddag.

Konvolutten

Pludselig husker Anne. Det er en af de unge mænd, som stjal smykkerne og sølvskeerne. Anne skynder sig at lukke døren og låse. Hendes hjerte banker. Hun er alene, og nu står tyven udenfor. Anne går hen til telefonen. Hun vil ringe efter hjælp.

Anne ringer til Bodil. Hun er ikke hjemme. Så ringer hun til Poul og venter. Anne kan høre, at de to mænd banker på døren og

ringer på igen og igen. Hun er meget nervøs. Så tager Poul røret.

“Det er mor,” siger Anne nervøst. “Den ene af tyvene er ved min dør. Skynd dig.”

“Har du ringet til politiet?” spørger Poul.

“Nej,” hvisker Anne. “De banker på. Kom nu.”

“Jeg kommer. Men ring også til politiet,” siger Poul.

Poul bor kun nogle kilometers køretur fra Anne. Han kan være her om fem minutter. Anne ringer til politiet. De vil komme straks. Så venter Anne. Hun kan høre, at de råber uden for døren. Så kan hun høre, at de smider noget ind ad brevsprækken. Anne går ud i entreen. Der ligger en stor konvolut. Måske er det en brevbombe. Anne bliver mere og mere bange.

“Kom nu, Poul. Kom nu,” siger Anne højt.

Bella løber hen til konvolutten.

“Gå væk, Bella,” råber Anne og trækker hunden væk fra konvolutten.

Anne glemmer, at hun ikke kan stå uden krykker. Hun falder og slår sig. Bella løber igen hen til konvolutten og snuser.

“Luk nu op, fru Mortensen,” råber de uden for døren.

Anne kommer langsomt op at stå igen. Hun tager sine krykker og skubber konvolutten væk fra Bella. Hun kan høre, at nogen taler sammen uden for døren. Et øjeblik er alt stille. Så ringer det igen på døren. Nu kan Anne høre, at det er Poul, som råber.

“Luk op, mor,” råber Poul.

Guldkæden

Anne går hen til døren og lukker op.
Poul bøjer sig og samler konvolutten op.

“Kom med ind i stuen. Så skal du se, hvad der er i konvolutten,” siger Poul.

De to mænd går med ind i stuen, og Anne ser usikkert på Poul.

“Sæt dig her,” siger Poul og hjælper Anne hen i lænestolen. “Værsgo, her er konvolutten.”

Anne åbner den. I konvolutten ligger hendes guldkæde, sølvkæden og de fire guldøreringe. Anne ser på den unge mand. Den voksne mand skubber til ham. Den unge mand ser ned i gulvet. Så ser han på Anne. Hans øjne er bange.

“Jeg kommer for at sige undskyld,” siger

den unge mand. "Og så vil jeg gerne aflevere smykkerne igen."

"Ja, jeg er Jans far. Jeg fandt smykkerne på min søns værelse," siger den voksne mand. "Først ville han ikke fortælle, hvor han havde dem fra. Men til sidst fortalte han om indbruddet. Han har aldrig lavet noget ulovligt før. Men så mødte han Casper, og han er ikke en pæn dreng. Nu har vi aftalt, at han skal aflevere det til dig, han har taget. Og så må han ikke se Casper mere."

Den unge mand siger ikke noget. Han ser bare ned i gulvet.

"Jeg er meget glad for at få smykkerne igen. Især guldkæden," siger Anne og tager guldkæden op af konvolutten. "Har du også sølvskeerne og pungen. Og min gode cognac?"

"Har du taget mere?" spørger faren og ser vredt på sin søn.

“Nej, det var Rasmus, som tog det. Casper har solgt det,” siger den unge mand.

“Har I været hos politiet?” spørger Poul.

Igen ser den unge mand ned i gulvet uden at svare.

“Nej, vi tager hen på stationen nu,” siger Jans far.

To betjente

Så hører de nogen på trappen. To betjente kommer ind i stuen. Den unge mand bliver rød i hovedet.

Pludselig er der mange i Annes lille stue. To betjente, Poul, den unge mand, hans far og Anne. Anne fortæller betjentene, hvad der er sket. Hun viser dem konvolutten. Betjentene taler med den unge mand. De

taler også med hans far.

“Ja, men vi skal ikke forstyrre her,” siger den ene betjent. “Vi kan køre hen på stationen. Fru Mortensen har brug for ro.”

Faren og Jan rejser sig. Faren ser på Anne.

“Jeg er meget ked af det,” siger han.

“Tak, fordi I kom med mine smykker,” siger Anne og smiler til faren.

Så går Jan og hans far ud sammen med betjentene.

“Du skal da ikke sige tak til en tyv,” siger Poul surt.

“Måske ikke. Men jeg synes, at Jans far gjorde det rigtige,” siger Anne. “Og jeg er glad. Jeg har fået min guldkæde tilbage. Og nu ved politiet, hvem de alle tre er. Så kan jeg sove roligt om natten igen.”